

14. szám.
 October 1-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jun. 3 frt., és 3 óra jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvársznál. —
 Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

PROSIT!

Annál a nagy vendéglőnél,
 Kinek neve Európa,
 Mindenki „a la carte“ eszik; —
 Az étkek fel vannak róva.
 Válogathat, kinek milyen
 A gusztusa, az étvágya;
 Pecsényének azt a részét
 Melyik neki kell, levágja.

S ha megette, ha jóllakott
 Az egész tabled'haut kiált:
 „Váljék kedv's egészségére,
 Prosit, prosit, proficiat!“

Angol irlandi bifszteket,
 Szinte véres, mikor falja,
 Rá sok mustárt elveszteget,
 S tán a nyögését is hallja.
 A nézők közül igen sok
 A bifsztekkel rokonszenvez;
 Félíg meddig atyafi is
 Ellenvetést de még sem tesz.

Ha megehetette, s jól lakott,
 Az egész table d'haut kiált:
 „Váljék kedv's egészségére,
 Prosit, prosit, proficiat!“

Francia kenyérre keni
 A jó savoyai sajtot,
 Jól eshetett, ha egy pohár
 Nizzát utána felhajtott.
 El se verte vele éhét;
 „Gyorsan! pinczér! ugorj frissen!
 Még megenném egy portio
 Szárdíniát.“ — „Az még nincsen.“

Fogát piszkálja csendesesen
 Az egész tabled'haut s kiált:
 „Váljék kedv's egészségére,
 Prosit, prosit proficiat!“

Muzulmánának de jól esik
 Egy kis dulcsász kóstolóra,
 V érrel rózsaszínre festve
 Melyet terme Czernagóra;
 Az apróra vágott piláf
 Nagyon tetszik az ingyének,
 Megpörköelve jól bográcsban
 Lángjainál Csettinyének.

S ha a száját megtörülte,
 Az egész tabled'haut s kiált:
 „Váljék kedv's egészségére,
 Prosit, prosit, proficiat!“

Olasz szeret árticsókát
 Levelenkint eszegetni,
 Szúrna, ha egyszerre falná,
 Ugy kell azt leszedegetni.
 Íszik rá kétféle bort is,
 Mit szolgáltat a conclave ;
 Az egyik „lacryma Christi,”
 A másik „lacryma papae.”
 Aztán körülnéz, mi van még ?
 Az egész tabled'haut kiált :
 „Váljék kedv's egészségére,
 Prosit, prosit, proficiat !

Muszka eszik lengyel nyelvet
 Átszurkálva, megspékelve,
 Megsózva nagy kegyetlenül,
 És páczolva ezettel be.
 Összerágja kaviárral,
 És leönti rostopsinnal,

Mégis kemény, mégis rágja,
 Nyelné, nyelné, de nagy kinnal.
 Szánják *szegényt* (azt ki eszik)
 S az egész tabled'haut kiált :
 „Váljék kedv's egészségére,
 Prosit, prosit proficiat !“

És ez így megy szép csendesen,
 Kiki választ a mit kíván ;
 Nem szól bele sem kabinet,
 Sem gyapjuzsák, sem a díván.
 Senkinek sincs arra gondja :
 Ki mivel, mikép és hogy él ?
 „Egyed azt, mi neked tetszik,
Csak az enyimből ne egyél !“
 Egyébiránt ebéd végén
 Kölcsönösen mind így kiált :
 Egészségünkre kívánjuk,
 Prosit, prosit, proficiat !“

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádárhoz.

Tekintedezs barátom uram !

Dictum, factum, deliberatum : megyek Romaba : bealok katonának.

Tejes íletemben írtoztam magamat a katonaskodastul. Nem beveszi természetem, hogy valaki ara tartson a puskat, a hol in alok. Hanem had ez egiszen izz mas. Romai hadsereg olyan hadsereg lesz, a ki csak kap fizetist, hadi lenungot, de soha haboruba nem mehet ; kap kardot, de azt nem lehet soha kihuznyi, kap puskat, de azt nem szabad soha megtölteni. Olyan hadsereg lesz, a kinek nem szabad senkit megtamadnyi, is a kit senkinek nem szabad megtamadnyi, a kinek semi veszedelmesebb foglalatosaga nem lesz, mint Vatikan falan nagy ligycsapoval ütnyi a legyeket. Ilyen hadseregily in izz szeretnik lenyi.

A szultán álma.

Azt álmodta a szultán, hogy minden foga kihullt.

Hivatja az egyik álomjóst, elmondja az álmát, kérdezi, mit jelent ?

— Nagy szerencsétlenség vár rád, óh szultán, *meghal* előtted minden rokonod.

Azutan meg mas emolumentumok izz lesznek. Olasz kiraly elfogagya minden romai adosagnak $\frac{5}{6}$ riszit. Ha in vagyok Romaban, vilagozs, hogy in adosagom izz romai adosag, fizesen egytural azt izz. Hatodik ratarul maj gondoskodok magam. Csak gyűjön oda utanam zsidó ! oda Romaba : csak külgyön oda zsidogyereket hozam, hogy „tiszteli a tati, azir a kis restantiair ;“ majd tudok, hogyan kel zsidogyereket job vilemnyre megtiritenyi.

Hiaba, kedvezs baratocskam uram, öregszik leginy ! Mig fiatal voltam, csak megiltem a magam mogya szerind ; de mar nem alom ki tovab *czivilben* a sok hadakozast : nekem nyugodalom kell : megyek katonának Romaba.

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

— Verjetek a talpára száz botot e gonosz magyarázatért !

Hivatja a másikat ; az így magyaráz :

— Nagy boldogságot jelent álmod, ó szultán, *túl fogod élni* minden rokonodat.

— Adjatok neki száz erszény pénzt !

A németországi játékbankok igazgatóságának rendelete a jószívű hölgyek tekintetében.

Tapasztaltatván, hogy nagyszámu párizsi hölgyek, kik a férfi nem irányában kitüntetett szivességeikkel nagyon is adakozók, a mi *kártya- és birbics*-asztalainktól azokat, a kik nyereséggel megretiráltak, hálóikba fogni, s azután fölösleges terheiktől megkönnyebbíteni törekeshnek;

miután ez eljárás a mi világos kárunkkal van összekötve; az levén az igazság rende, hogy a ki mit nálunk *behúzott*, azt másnap *hozza vissza*, s veszítse el *duplán*, ne pedig erkölcstelen utakon elpazarolja,

s miután még nekünk hat esztendeig van *kizárólagos szabadalmunk* a fürdői vendégeket kifosztogatni, s ez idő alatt másnak e nemből velünk *concurrentiát* támasztani tilalmas;

s miután e tisztelt delnök a fürdői *gyógyke-*

zelés idejét, mely tart a betegek számára esti nyolecz órától reggeli nyoleczig, a midőn minden tisztességes ember a *rouge et noir* mellett „úszik,” „izzad” és „főrösztetik,” más időtöltésekkel elrabolják;

ennélfogva a *köz erkölcsiség* tekintetéből tudtukra adatik az említett hölgyeknek, hogy ezentul raboljanak másutt; itt csak nekünk szabad.

Az a panasz is van ellenük, hogy a játékeremben kalapjaikkal úgy teleakgatják a fogasokat, kandelabereket, hogy mikor egy-egy tönkrejutott vendég fel akarja *magát* akasztani, hát nincs neki, hova?

Több németországi

szabadalmazott játékbank igazgatóságai.

Azintie beszédéből a szebeni országgyűlésen.

(Az Üstökös gyorsírója után.)

„Tisztelt urak!”

„Nitimur in vetitum,” ez az én mondásom.

(Egy hang!). „Láttuk!”

„Szeretjük azt, a mi nem szabad; ilyenek a gyerekek.”

(Több hang). „Ne tessék gorombáskodni.”

„Az én tisztelt tagtársaim között is sok ilyen gyerek van.”

Elnök. Moderálja magát! A választási rend szerint kinek-kinek benőtt már a feje lágya.

„Tőlem ne tessék szónoklatot várni.”

(Egy hang). „Tán bizony mingyárt verekedni akar?”

„Én egy kicsit magas hangon szoktam beszélni.”

(Egy hang). „Pedig nem vagyunk a táborban.”

„Négyféle dolog igazgatja a világot.”

(Egy hang). Halljuk!

„Tulajdonképen ötféle dolog igazgatja a világot.”

(Egy hang). Annál jobb.

„Az az, hogy hatféle dolog igazgatja a világot.”

Elnök. Tessék már egyszer a tárgyhöz szólni.

„Igen, csak tudnám, hogy hol maradtam el? De ezek az emberek bele confundálnak.”

(Több hang). „Emberek? Hohó!”

Elnök. Ne tessék gorombáskodni; tessék a tárgyhöz szólni.

„Hiszen csak annyit akartam még mondani, hogy — — alászolgája, — jojezakát kívánok. Amen.

Pesti hírlapszerkesztő állapotja.

Ha valami nyilvános bajt meg mert róni a lapjában.

Anti bácsi agarának szomorú kimulása.

Anti bácsi híres volt a vidéken, vadász füllentés-iről. Volt neki egy lomha vén agara, melyet szeretett rettenetesen magasztalni, és a legkülönösebb eseteket mesélte felőle. Történt azonban, hogy a kedvenc állatcseska valahol az út mellett örökre kivicsorította a fogát.

„Hát hol maradt az agara Anti bácsi? Kérdik tőle.

Hűm az volt ám még csak valami. Hát biz az már nem fog több nyulat, szegény pára; de nem sajnálom, mert kimulása méltó volt életéhez.

„Hogy, hogy? Kérdék többen.

Hát, amint kimegyek ma hajnalban vadászni jó rárómon ülve, előttem vígan ugrándozott a szegény pára, (bottal sem lehetett volna a szegény párát ugrándozásra birni), hát most képzeljétek, mintha itt Gyurka volna a bokor, mellőle egyszerre két nagy süldő nyul ugrik ki, az egyik jobbra, a másik balra iramluk; az agár ezt látva, egy iszonyu ugrással akart nyomukban teremni, természetesen mind a kettőnek, és ugrás közben sutty! kétfelé repedt a levegőben.

„Aj, hűj!“

Részeg ember álma a csatorna alatt.

„Ne kínálj pajtás! bizony nem ihatom már többet!”

Hányféle mesterember van a magyar írók között?

Legtöbb a Kovács, ez van hét; azután jön öt Szabó; egy Asztalos, egy Lakatos; három Kalmár; egy Kéreggyártó, két Ötvös, két Révész, egy Hegedűs, egy Sipos, két Kulcsár, három Varga, egy Fazekas, egy Köműves, két Ács, egy Kertész, két Halász, két Madarász, egy Kádár, egy Bognár, egy Timár, három Takács. Hogy ennyi mesterember között hány a kontár? azt nem számítottuk föl.

Egy budai színésznőnek.

(Genovévában.)

Ah costumöd! . . ah ilyet nem alkot
Alter és Kissnek divat szalonja,
A publicum, a férfi publikum
Szemét, figyelmét magára vonja;
Ehez aránylag Pompadour vállá
Fülig begombolt apácza öltöny,
Ilyen igéző csábos lepelt csak
Nagyanyánk Éva viselt a földön.

Sziporkák.

— Nézd csak, ezt a klastromot egy nagyapám építtette fogadásbul, az ütközet alatt. Ugy-e nagyszerű épület?

— A nagyszerüségéből ítélve, ugyan nagyon meglehetett ijedve abban az ütközetben az öreg úr.

— Kérném azt a kis tartozást, nagyságos uram. Én vagyok Tseh István, a kárpitos.

— Ah, úgy? Hogyan írja ön a nevét? „C“-vel, vagy „T“-vel?

— „T“-vel kérem alásan.

— Akkor csak két hét múlva jöjjön; mert én alfabeti rend szerint fizetem a hitelezőimet, s még most csak a „B“ betűben vagyok.

— Egy nagyon eladósodott hessenkasseli városkában, mikor a fejedelem azon keresztül utazott, a tanács szinte kiállítatá a maga obligát triumfbogenjeit és zászlóit, a mik mind kontóra készitődtek. A polgármester aztán ezen szavakkal fogadá a magas utazót:

— Kegyelmes herceg: ime mindent megtettünk, a mivel tartoztunk; — de aztán mindennel is *tartozunk*, a mit megtettünk.

— *Urhölgy.* Takarodjék ön! Ne alkalmatlankodjék anynyit azért a kis tartozásért.

Festék-áros. Nagysád! úgy beszél velem, mintha inasa volnék; pedig nem én viselem nagysád színeit, hanem nagysád viseli az enyimeket.

— Ellopták Sas Mátyásnak a lovait, míg ő maga aludt a szekéren. Felébredvén, így szóla:

„Én vagyok-e Sas Mátyás? vagy nem én vagyok? Mert ha én vagyok Sas Mátyás, akkor ellopták a lovaimat; de ha nem én vagyok Sas Mátyás, akkor — *én találtam egy szekeret.*”

— Régóta udvarolt a fiatal ember imádottjának megátalkodottul, s nem engedte magát semmi áron elriasztatni.

— Már látom, szól egyszer az ostromolt hölgy, hogy kénytelen leszek önhöz feleségül menni, hogy lerázhasam egyszer a nyakamról.

— Belép a *szegény legény* a tisztelendő úrhoz; csákánynyal a kezében.

— No hát mi kell?

— Pénz!

— Hát te hogy mersz így rátámadni az emberre? Miféle vagy?

— Katona voltam.

— Hadd látom, milyen katona voltál? Richtig euch!

— Halb rechts! — Marsch! —

Azzal kilökte az ajtón.

Historiai forgácsok.

1. *VIII. Henrik* udvaránál a „házi rend“ utasításai között ez is olvasható, „a vendégek ne sokat enyelegjenek a lépcsőkön a szolgálókkal, mert ezen az úton sok tányér összetörik.“

2. *Sheridán*, miniszter korában, ködös fövel fogadott a *walesi herceggel*, hogy a hátán keresztül viszi őt egész Londonon. Józan korában aztán felszólítá a királyfi a minisztert, hogy fogadását teljesítse.

— Hát csak tessék levetkőzni, mondá *Sharidán*, mert én arra fogadtam, hogy a walesi herceget elviszem a hátamon, de hogy a *ruháit* is elvigyem, arra nem fogadtam.

Ehez meg aztán a walesi hercegnek nem volt kedve.

3. *Richelieu* idejében *Bernhard* szerzetes szokta kikísérni a halálra ítélteteket a vesztő helyig, ő nagy buzgalommal fáradozott a szerencsétlenek lelkeinek megmentése ügyében. Ez érdemeit meg akarta jutalmazni a miniszter, s felhivatá a szerzetest, hogy kérjen tőle valami kegyet, a mit épen kíván.

A jámbor barát gondolkozott egy ideig, utójára azt kérte; hogy:

— Tetessen excellentiád *új deszkát* a vesztő helyre vivő talyiga ülésébe, mert a régi már nagyon korhadt.

4. *Rousseau*, hogy élhessen, hangjegyeket másolgatott. Egy angol tisztelője ezen nagyon elbámult.

— Hja, szólt az ermenonvillei bölcs, elég sokat irtam a francziáknak olyat, a min *gondolkozhassanak*; és nem gondolkoznak rajta; most már irok nekik olyat, a min *énekelhessenek* — és énekelnek.

5. A *parmai hercegnek* egy időben sikerült összevezett színészeit ismét kibékíteni egymással, s helyre állítani a rendet.

— No most elmondhatom, szólt a herceg, hogy ez idő szerint én vagyok *Europa legnagyobb diplomátája.*

Superintendens: Viz hiányában lehetne-e levessel is keresztelni?

Papjelölt: Ha az az alumneumból hozattatnék, tétovázás nélkül! —

Virgoncz minya.

Templomba ment a nagy asszony,
Hon maradt két szolgálója ;
Meg egy kedves czirmos macska,
Melyet úgy hit : „Virgoncz minya.“

— Egyik lány kün ebédet főz,
Fésülködik benn a másik ;
S nem találva hajfonóját ;
Mérgelődik, morgolódik.

Lángba borult két orczája,
S méreggel van gyomra tele ;
Hátmég midőn meglátja, hogy
Virgoncz minya játszik vele.

Neki rohan ; de minyus se
Vette tréfára a dolgot ;
A mekkora töle kitelt
Ijedtében olyat ugrott.

És mivel az ugrást „minya“
Nem sokáig méregette,
Az asztalról a szép üveg
Vizes korsót leseperte.

Még bosszúsabb lett most Kati,
A megmaradt fület fogta
'S nem nézvén, hogy ablaknál van
Virgoncz minya után dobta.

Jaj, de mikor a czicza gyors !
Mít tegyen a korsó füle ?
Mért az ablak kinyitva nincs,
Azzal együtt kirepüle.

E zajra a másik leány,
A húst ott künn hagyva bejött
Lett most dolga a cziczának ;
Kétszer annyi, mint az előtt.

Erzsi pusztá kézzel kapkod,
Kati most már botot ragad,
Asztalon, ágyon keresztül
Virgoncz minya után szalad.

Már már nyomában van neki,
S mérgesen hozzá vág vele ;
De Örszét találja meg úgy,
Hogy a füle is zúg bele.

Örzsé sem sokat ügyel már
A kiosonó cziczára,
Hanem, mint a kölykevesztett
Medve rohan Katiczára.

S míg ottben a két szolgáló
Egymást agyba fübe verte,
A konyhában párolgó húst
Virgoncz minya elezipelte.

Egy jó perügyelőséget!

(Éneklí egy fiatal ügyvéd).

Óh uraim ! fejemben a
Csödtörvény minden szakasza.
Hogy mit tudok ? azt én tudom,
De még nem tudja a haza.
Tért, hol kitünjek ! Engemet
A hír — s dicsőségvágy éget,
Óh adjatok hatalmasok
Egy jó perügyelőséget !

Hír ! . . . ott terem a pénzmag is,
Mint a fűszál kinn a mezőn,
Mig így annyi sok ártatlan
Sorsüldözött hitelezőm
Kezében kontóval, miként
Anyavesztett bárány béget,
Óh adjatok hatalmasok
Egy jó perügyelőséget !

Vagy úgy, jól hallok-é ? hogy én
Vagyok immár perügyelő ;
Hogy van feleségem, a ki
Az únalomig zsémbelő ; —
Hogy hajlokomban e miatt
A per sohasem ér véget ;
Ho gy már ugyis alig birom
Ez egy perügyelőséget !

K-I J-s.

X. ur sokáig időzvén munkásainál, dolga végeztével, kocsira ültében kérdé a reá unatkozva váró kocsisától: Palkó! hány óra lehet már! ?
„Hány ám?! felelt Palkó nagyot sohajtva.

Férj : Mit szomorkodol, feleségem ?
Asszong : Egy fogam kiesett.

Férj : Oh az igen nagyon örülni fog, hogy nem kell neki többé a nyelveddel egy földél alatt lakni.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Bárcsak az időn mondhatnók el, hogy az éle-
v és non vobis; de éppen az a bajunk, hogy a mit ter-
mészetünk, mind magunknak kell fenntartni élevezünk.

— — Egy nem rég végbement ünnepélyes lakoma után egy nagykőrösi úr panaszkodott, hogy neki az egész vendégségből nem jutott egyéb enni való — egy darab körténél. Egy flegmatikus öreg úr azt mondja neki rá: „bát tán bizony két körte kellett volna?”

— — Nem rég egy földbirtokoshoz irt levelet olvastam, melynek végén a levélíró ezt mondja: „adjon Isten minden áldást — és zsidót is hozzá, — ki megvegye.” Ezt sem értik másutt, csak Magyarországon, hogy mi ebben az élcz?

— — A bécsi Botschafter és Oeszterreichische Zeitung azt iparkodnak bizonyítani hosszú vezércikkikkel, hogy mind addig nem lehet az országgyűlést összehíni Magyarországon, a míg az országgyűlés követeket nem küldött a birodalmi tanácsba.

— — Münchenben betiltották a — *sörvjságot* (Bierzeitung), és a muzeumból zár alá tétették a — *márvány Vénusokat*. (Héj nagyon félhetik ott a jó erkölcsöket!)

— — Olyan szép magyar gárdistát láttam ma, hogy párját kell keresni a három Magyar hazában. (Hallja kend! melyik a harmadik?) Hát: Magyarorszag. (S a második?) Tudod már, hogy: Erdély. (De hát az egyik?) Mexico. A mexicói császár gárdistáiról beszéltek, oda mennek ki most a magyar fiúk, új Magyarországot alapítani. (Többek között azok a hegedűvel harczó férfiak is, a kiket „új magyarok“-nak neveznek).

— — (A budai népszínház csakugyan haldoklik?) Mingyárt mondtam én ezt; az olyan hosszas beteg, a ki

száz nap folyvást az „ördög piluláival“ él, lehetetlen, hogy utoljára maga is az ördögé ne legyen.

— — A muszka czár megcsókolta a francia császárné kezét; Napoleon kis fia megcsókolta a spanyol királyt, Humbert herceg megcsókolta Dagmár hercegnasszony kezét; Miklós orosz királyfi megcsókolta a dán királyt; Kúza herceg megcsókolta a szultán palástját. Azt tartja a példabeszéd, hogy a „sok csokolódásnak, utoljára is — *verekedés* a vége.

— — Lord Bloomfeld angol követet a héten saját szobájában meglópták éjjel. (Ilyenformán az egész mylordot is ellophatták volna tőlünk).

— — Grant amerikai tábornokról, a ki a többiek-nél még is jóval különb legény a gáton, azt híresztelik ellenségei, hogy rettenetesen szereti a szeszes italokat. Egy tiszt az Egyesült államok elnökével is el akará ezt hitetni, s az elnök azt mondá neki feleletül nagy bizalmasan: Kérem önt, tudja ki micsoda itallal él leginkább, szeretnék belőle a többi tábornokoknak is néhány hordócskával küldeni.

Szolgabíró: Ön, a mint nálam feladták, oda nyilatkozni bátorkodott, hogy tekintetes Unterschleif esküdt úr *nem tud*, és *nem ért többet*, mint az ön macskája. Igaz-e az?

A feladó: Kérem nagy alázattal, azt nem mondtam. Én csak magyarázgtam, hogy az én macskám, *többet tud* és *többet ért*, mint a tekintetes esküdt úr; és most is a mondo vagyok, hogy . . . hogy már tudniillik a mi az eger-vadászatot és a patkány-fogdosást illeti — Unterschleif úr nem mérközhetik a mi czirmosunkkal.

Előfizetési fölhívás

az

ÜSTÖKÖS

1864-iki october—december évnegyedi folyamára.

A jelen évnegyed végéhez közeledvén, t. cz. előfizetőinket tisztelettel felkérjük megrendeléseiknek minél előbbi megújítására.

Előfizetési föltételek: egész évi folyam 6 frt.

octobertől december végeig 3 óra 1 frt. 50 kr.
Pesten 1864. sept. 23-án.

Jókai Mór,

az „Üstökös“ kiadó tulajdonosa.
(Lakás: Országút 18. sz.)
(Kiadóhivatal: Ferencziek-tere 7. sz.)

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.